ABSURDITA ŽIVOTA

DAGMAR MATOUŠKOVÁ

pointa

Absurdita života

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Dagmar Matoušková
Absurdita života – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

DAGMAR MATOUŠKOVÁ

ABSURDITA ŽIVOTA

2026

pointa

Kapitola 1

MALÁ HOLKA Z VESNICE

Celý můj příběh začíná na malé vesnici uprostřed Vysočiny. Bylo mi pět let, když jsem začala vnímat svět kolem sebe, troufnu si říci trochu jinak než jen pohledem dítěte. Do té doby jsem si naivně myslela, že dětství je to nejkrásnější období života, které člověk může prožít. Oči dítěte nebo růžové brýle, když jsme doma měli zvířata, louky a lesy za humny, tak přece jsme měli všechno. Jenže realita byla jiná, mnohem tvrdší, bolestivější. A tak se začal psát můj příběh. Kdy pro mne nastal okamžik, aby i ostatní poznali můj příběh. A v něm našli kousek sebe. Vzali si z něj ponaučení. Anebo se alespoň pousmáli nad tím, co vše se může zdát neuvěřitelné neboli v mém případě absurdní. Ale věřte mi, všechno, co v této knize budete číst, se skutečně stalo.

A teď se už vrátím zpět na začátek. Na jednotlivé příběhy a životní etapy, které mě formovaly a dovedly až sem.

✶ ✶

Babičku z tátovy strany si pamatuji jen matně. Byla nemocná a já jsem jí nikdy nebyla moc blízká, respektive jsem to tak alespoň vnímala. Když jsem byla starší, tak jsem se dozvěděla, že mi byly tři měsíce, kdy mě rodiče z tátovy strany viděli poprvé. Do teď nevím, proč byli zrovna mezi sebou pohádaní, co se stalo, ale byla to nejspíš jedna z mých prvních ran. Celý problém asi byl, že mě mamka nechtěla nechat pokřtít. Moje máma to odmítla, nechtěla.

Babička umřela, když mi bylo šest, bohužel se nedožila sestřiných čtrnácti. Na sestru nedala dopustit a troufnu si dnes říci, že to tak má i moje sestra k babičce, i když tu už není. Na pohřbu

babičky jsem nebyla. Nebylo to vhodné, byla jsem malinká, takže jsem jen vnímala smutek okolo sebe, ticho a pohledy, kterým jsem navenek nerozuměla.

Po její smrti se mým největším vzorem stal děda, táta mého táty. Byl to muž, jakých dnes už moc nepotkáte. Soukromý zemědělec, který celý život pracoval s koňmi – tahal s nimi v lese dřevo. Ruce měl jako lopaty a zlaté srdce, které schovával hluboko pod tvrdým zevnějškem.

Děda byl můj svět. Starala jsem se o něj od svých jedenácti let, uklízela, vařila, pekla a pomáhala mu. Jeho každodenním zvykem bylo bílé kafe z Melty a sladké snídaně. Lívance, štrúdl, moravské koláče. Vždy o víkendu jsem mu pekla, bavilo mě to. A to mi zůstalo dodnes. S dědou mám spojeno mnoho vzpomínek. Jedna je, jak vymýšlel vždy nějaké své „vynálezy". No to byly nápady, že by člověk zíral! Dále to byl člověk s neuvěřitelnou pamětí, dokázal udržet v hlavě spoustu informací. To jsem na něm vždy obdivovala a myslím, že jsem toto zdědila po něm. Když se s tátou pohádal, tak spolu třeba týden nepromluvili ani slovo, ale pak zase byli jak nerozlučná dvojka. Co k tomu dodat… Nejlepší děda, kterého jsem si jen mohla přát a zároveň chlap s velkým CH. Když jel k doktorovi, vždy si vzal oblek. Přitom byl celý život na statku, ruce od hnoje, boty plné bláta, nicméně do města šel jako pán. Čistý, upravený, hrdý. Opakuji, chlap s velkým CH. Přitom jeho život nebyl jednoduchý. Byl protkaný velkou bolestí. Když mu bylo devět, umřela mu maminka, v osmnácti táta a on zůstal sám. Musel se starat o svých šest sourozenců i hospodářství. Přišel o první manželku, když jí bylo pětatřicet. Následně pak i o babičku. Osud mu naložil. Ale přežil všechny své sourozence i manželky a nikdy si nestěžoval.

Od jeho devětaosmdesáti to s ním začalo jít z kopce. Začala ho měnit stařecká demence. Chátral mi před očima. Starala jsem se o něj od vaření po výměnu plen. Bohužel později dělal různé naschvály. Jako například, když na sestru zavolal policii. A to jen kvůli tomu, že mu nedonesla snídani do postele.

Troufnu si říci, že jsem to s ním vždy uměla. Asi proto, že jsem v té době byla vlastně ještě dítě a on se kvůli své nemoci do těchto let mentálně vracel. Je to možná úsměvné, možná hrozné, ale tak to cítím. Dva roky jsem mu byla nejbližší. Až do dne, kdy jsme ho se sestrou našli ležet v kaluži krve. Šla jsem jako vždy zatopit a udělat mu snídani. Otevřením dveří z verandy na chodbu se vše změnilo. Šok! Děda tam ležel bez hnutí. Letěli jsme za tátou. Dodnes si to pamatuji, protože zrovna stahoval ovci na zabijačku. Zavolal záchranku. Mě poslal domů a řekl:

„Nedívej se z okna."

Ale samozřejmě, že jsem se dívala. Potřebovala jsem vědět, jak na tom je. Viděla jsem, jak ho odnášejí. Polovina obličeje od krve, samá podlitina. Za čtyři dny zemřel ve spánku v nemocnici. Jedenáct dní před mými čtrnáctými narozeninami – 14. dubna 2011. A mně se zhroutil svět. Děda byl v tu dobu moje všechno. Vzor, útočiště, jistota. A co se stalo? První absurdita. Natáhl si v noci špatně kalhoty, zamotala se mu noha do berlí a upadl na hranu zdi.

Pochovali jsme ho. Kapitola se uzavřela, ale jen navenek, v mém srdci zůstal navždy a tam také zůstane. Můj vzor, bojovník a chlap s velkým CH.

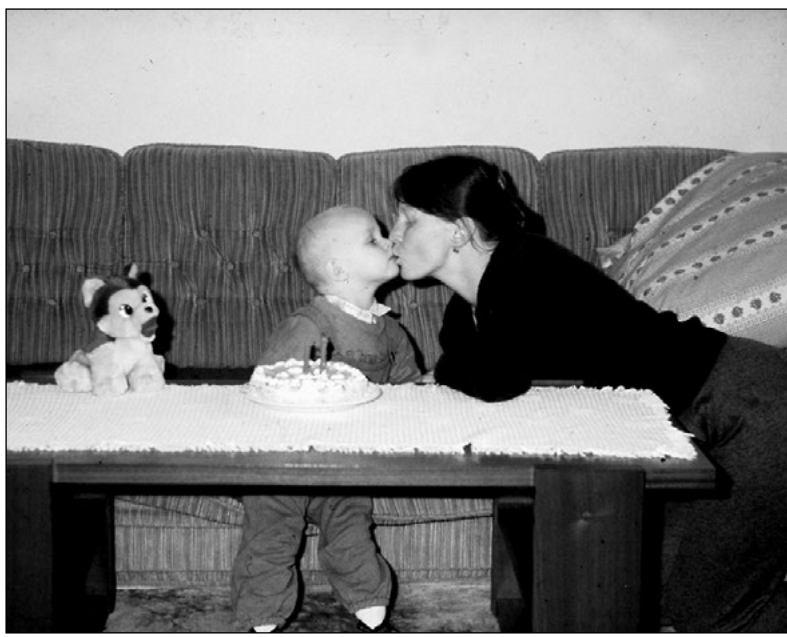
Táta se svým tátou.

Děda s Májou a Nickem.

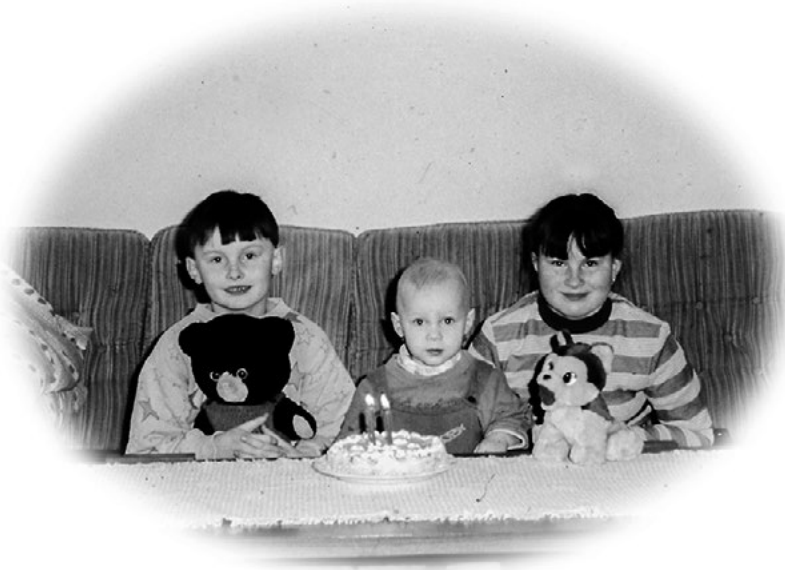
Já jako miminko.

Já s maminkou, když mi byly dva roky.

Já s babičkou a dědou.

Se sourozenci ve dvou letech.

Kapitola 2

MLÁDÍ CHAOSU

Nemohu říct, že by se moji rodiče neměli nikdy rádi, ale za ty roky se v nich asi nastřádalo moc špatných zážitků. Mnoho křivd a výčitek.

Od malička si pamatuji pouze hádky, jak byli neustále v sobě a bohužel došlo i na domácí násilí. Jak jsem již řekla, největší oporou byl děda, který mi vždy pomohl. Dokonce pomáhal i mamce, když jsme několikrát odcházeli od táty, šli jsme pěšky sedm kilometrů a on nás chtěl odvést, nicméně táta mu v tom vždy zabránil.

No a teď k té další části. Nejen že táta nikdy nešel k ráně daleko, co se týče mne nebo sourozenců – neříkám, že bychom si to někdy nezasloužili, ale bohužel to bylo špatně vůči mámě. Pamatuji si všechny negativní situace, ke kterým mezi rodiči došlo. A nemohu určité momenty dostat z hlavy, a právě proto jsem napsala tuto knihu. Když pominu to, že mi táta v jedenácti letech strašně křivdil kvůli jedné situaci se školou, a kvůli tomu mě zbil anténou od auta a já jsem pak musela svůj zadek ukázat mamce a sestře, aby viděly, co mi táta udělal.

A mám spoustu dalších „zážitků“, které tu musím uvést, aby se mi konečně ulevilo.

Bylo mi zhruba dvanáct. Situace doma nebyla nějak vypjatá, až do chvíle, kdy si moje máma a sestra začaly dělat řidičák. Mámě moc nešly testy, takže si myslela, že to nezvládne. Ona si totiž za celý svůj život plný bolesti vůbec nevěřila. A když se s tátou pohádala, táta bouchl. Pamatuji si, jak táta řekl, že už na takový život nemá a zavřel se do obýváku. Řekl, že se tam oběsí. Sestra s bratrem křičeli u dveří:

„Tati, nedělej to!“

Ani trochu jsem nechápala, co se děje. Máma nereagovala. Táta si nic neudělal. Teď to vše vidím jenom jako těžké psychické vydírání nebo selhání sil, jinak to ani vidět nelze. A protože celé další dny bylo dusno, netrvalo dlouho a máma se rozhodla, že ho opustí, a jelikož mě vždy brala s sebou, dala mě do auta a chtěla odjet. Ale tentokrát jí v tom táta zabránil. Prý že nikam nepůjdu – a co se nestalo?

Máma mi omylem přirazila nohu do dveří u auta.

No, táta mě vytáhl a máma odjela. Takže jsem s ním zůstala a s námi i mí sourozenci.

Takhle to probíhalo pořád dokola – opakovaná písnička, nekonečně zaseklá gramofonová deska.

Když se to opakovalo nekonečně dlouho, vyhrotilo se to a moje psychika to nezvládla. V mých čtrnácti byl děda pryč a já zůstala ve světě, který se otřásal v základech. Všechno, co bylo kdysi domovem, se rozpadalo.

Jednoho dne mi táta zavolal do školy. Nikdy předtím to neudělal. Už ten tón v telefonu byl jiný. Řekl mi stručně: „Máma utekla. Nelez k ní do auta, pokud by na tebe čekala před školou. Počkej na mě."

Zamrazilo mě. Ačkoliv jsem měla být dítětem, které ještě věří, že svět je v pořádku, já už dávno věděla, že něco není, jak má být. Ještě než se tohle všechno stalo, jsem totiž viděla věci, které jsem neměla. Máma mi půjčila telefon, abych napsala kamarádce, jenže přecvaklo se mi to do zpráv. Přišla jí SMS. A já ji viděla. A pak další. A další. Slova jako „chybíš mi", „dnes večer" a „nemůžu se dočkat" nebyla od táty. Byla od někoho jiného.

Nevěděla jsem, co s tím. Byla jsem v šoku. Nevěděla jsem, jak takovou věc zpracovat. Řekla jsem to bráchovi. Myslela jsem si, že si to nechá pro sebe. Jenže neudržel jazyk za zuby, jako vždy musel všechno vyslepičit. Celé se to stalo kvůli němu, neudělal si doma svoje povinnosti, táta se naštval a měl zase svůj výbuch. Zrovna jsem v tu chvíli myla nádobí, brácha dostal seřváno za něco, co neudělal, a najednou se z obýváku ozvalo:

„Tak si běžte za tou kurvou!“

V ten moment jsem to nezvládla. Moje tělo se začalo hroutit. Nedokázala jsem dýchat. Všechno se se mnou točilo. Začala jsem omdlévat. Nevím přesně, co se dělo dál, pamatuju si jen útržky, auto, tátu, který šlapal na plyn, a bráchu, který mě kontroloval. Cestu do Nového Města na Moravě, která běžně trvala dvacet minut, táta ujel za osm. Osm minut, které byly jako věčnost. Táta nevěděl, co se mnou je. Já to taky nevěděla. Tělo vypovědělo službu. Hlavu jsem měla plnou tmy a srdce plné bolesti.

V nemocnici mě okamžitě přijali. Skončila jsem na dětském oddělení. Diagnóza? Nervový kolaps. Psychické zhroucení. Zůstala jsem tam čtrnáct dní. Každý den byl stejný, a přitom jiný. Lékaři mě sledovali. Nebyla jsem schopna slova. Jen jsem mlčela. V hlavě mi pořád zněla ta slova „běžte za tou kurvou“. A taky SMSky, které jsem nikdy neměla číst.

Tam v nemocnici jsem začala mámu nenávidět. Nenávist není slovo, které bych chtěla používat, ale tehdy jsem ji cítila. Cítila jsem zradu. Zklamání. Nechápala jsem, proč to udělala. Proč si zničila rodinu, proč zničila tátu. Upřímně, tenkrát jsem to brala jako zradu. A teď? Vidím všechno jinýma očima. Bylo mi čtrnáct a místo, abych řešila „první lásky“, jsem řešila zradu rodiče.

Po návratu z nemocnice to nebylo lepší. Bylo to pro mne těžké. Mámu jsem nesnášela a ty změny, co se děly v mém životě, jsem nechtěla přijmout. Nedokázala jsem to v sobě strávit.

Samozřejmě si táta začal hledat ženy na seznamce, asi jako mstu, nevím. Já jsem si jako dítě myslela, že to dělá natruc mámě a nic s nimi nemá, ale měl. A jak jsem se již zmínila, teď vidím vše úplně jinak. Jenže začala další kapitola, a to u psychologa, kdy jsem po zhroucení musela začít pracovat sama se sebou.

Kapitola 3

PSYCHOLOŽKA, DOPISY A PUBERTA V REALITĚ

Bylo to těžké. Celé to období bylo těžké. Žádná jiná slova to pořádně nevystihují. Všechno pokračovalo dál jako nepovedený film. Jen s tím rozdílem, že já už jsem nebyla dítě. Už ne. Možná jsem tak vypadala, ale uvnitř se něco zlomilo. Přestala jsem věřit, že všechno bude zase dobré. Že se to nějak spraví samo od sebe.

Začala jsem chodit k psycholožce. Vlastně mě tam na doporučení lékařů přihlásil táta.

První návštěva byla divná. Cizí místnost, cizí žena, která se mě ptá na věci, na které jsem nechtěla odpovídat. Nevěděla jsem, jak se mám otevřít. A hlavně, nechtěla jsem. Byla jsem plná bolesti, ale zároveň tvrdá jak skála.

A přesto jsem tam chodila dál. A pomalu, krůček po krůčku, jsem začala mluvit. Pamatuju si, jak mi psycholožka jednou navrhla, ať zkusím napsat mámě dopis. Ten první, co jsem napsala, byl plný nenávisti. Vypsala jsem se ze všeho, co mě tížilo. Ze zrady, z bolesti, ze vzteku. Psala jsem jí, jak ji nenávidím za to, že odešla. Za to, že nás nechala s tátou samotné. Za to, že jsem musela dospět příliš brzy.

Ale nezůstalo to jen u jednoho dopisu. Psala jsem dál. A s pomocí paní psycholožky jsem se dobrala až k tomu, že má jít se mnou do poradny, abychom si to vyříkali. V těch dalších dopisech už nebyla jen nenávist. Schůzka proběhla 19. dubna 2012. Tento den mám spojený ještě s dalšími okamžiky, ale o tom až později, ať nepřeskakuji.

Jak jsem již zmínila, schůzka proběhla. Došlo i na slzy a s mámou jsme si toho dost vyříkali. Teď celou situaci, co se dělo

doma, beru úplně jinak, už nejsem puberťačka a upřímně chápu mámu a její chování, ač jsem nikdy nevěřila, že k tomu dospěju.

Když si táta našel novou ženu, byla to další katastrofa. Nebyla jsem na to připravená. Z ničeho nic se doma začala objevovat cizí ženská. Smála se, povídala si s tátou a já si připadala jako přebytečná. Jako náhradní díl v cizí domácnosti. Najednou jsem se cítila odstrčená. Já byla vzadu, neviditelná, nebo jsem se tak aspoň cítila. Nelíbila se mi, ale tátovi jsem to neřekla. Nechtěla jsem ho ranit.

U psycholožky jsem o tom mluvila. Nešlo to hned. Ale jednou, když se mě zeptala, jak se cítím doma, tak jsem se rozplakala. A všechno ze mne vypadlo. Ta samota. Ta nespravedlnost. Ta bezmoc. Že mám pocit, že nikoho nezajímám. Že se táta dívá jinam. Že máma je pryč. A já tu jsem sama.

Připadalo mi, že moje puberta je úplně jiná než u ostatních. Ostatní holky řešily líčení, kluky, školní výlety. Já řešila, jak přežít další den. Vstát, jít do školy, vydržet doma, nepřetrhnout si tu poslední nit, co mě drží pohromadě. Psycholožka mi pomáhala. Učila mě mluvit, když jsem se dusila. Učila mě psát, když jsem chtěla křičet. Učila mě pochopit, že život prostě není fér. Že není vždycky dobrý. Ale že to neznamená, že se na všechno vykašlu.

Ukazovala mi, jak si vybudovat vnitřní sílu. Jak se naučit odlišovat chyby jiných od mých. Pomáhala mi pochopit, že zlost, nenávist a bolest nejsou špatné. Jsou součástí života. A že když s nimi umím pracovat, můžou mě posílit.

Začala jsem si kreslit. Obrázky, co vznikaly, nebyly hezké. Psycholožka mi pomohla pomocí zvířátek zjistit, jak se cítím a kde vlastně chci být. Malá holka, která se učila bojovat a zjistit, kde je vlastně její místo nebo kde to místo chce mít.

Postupně jsem začala vnímat, že i když jsem se cítila odstrčená, opuštěná, na dně, pořád tu někde byla naděje. Možná jen malá. Ale byla. Naučila jsem se jí věřit. A z té naděje začala vznikat síla. Síla přežít. Síla vyrovnat se s tím, co bylo. A možná jednou i síla odpustit.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Absurdita života**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.